

ПЕТО ОТДЕЛЕНИЕ

**МИРОШНИК СРЕЩУ УКРАИНА
[CASE OF MIROSHNIK v. UKRAINE]**

(Жалба № **75804/01**)

РЕШЕНИЕ

СТРАСБУРГ

27 ноември 2008 г.

ОКОНЧАТЕЛНО

27/02/2009 г.

Това решение може да бъде обект на редакционни промени.

По делото на Мирошник срещу Украйна,

Европейският съд по правата на човека (Пето отделение), заседаващ като Камара в състав:

Райт Марусте [Rait Maruste], *председател*,
Карел Юнгвирт [Karel Jungwiert],
Володимир Буткевич [Volodymyr Butkevych],
Ренате Йегер [Renate Jaeger],
Изабел Бери-Льофевр [Isabelle Berro-Lefèvre],
Миряна Лазарова Трайковска [Mirjana Lazarova Trajkovska],
Здравка Калайджиева, *съдии*,
и Стивън Филипс [Stephen Phillips], *заместник-секретар на Отделението*,

заседавайки при закрити врати на 4 ноември 2008 г.,

се произнесе със следното съдебно решение, постановено на същата дата:

ПО ПРОЦЕДУРАТА

1. Делото е образувано по жалба (№ 75804/01) срещу Украйна, подадена пред Съда на основание чл. 34 от Конвенцията за защита правата на човека и основните свободи („Конвенцията“) от украинския гражданин г-н Алексей Василиевич Мирошник („жалбоподателят“) на 10 май 2001 г.

2. Украинското правителство („Правителството“) е представлявано от г-н И. Зайцев, пълномощник.

3. Жалбоподателят подава жалбата поради неизпълнението на съдебно решение в негова полза. Той също така твърди, че военните съдилища, които са разглеждали делото му, не отговарят на изискването да бъдат „независим съд“, както е предвидено в Конвенцията.

4. На 13 септември 2005 г. Съдът взима решение да уведоми Правителството за жалбата. Съгласно чл. 29, ал. 3 от Конвенцията Съдът взима решение да разгледа жалбата по същество едновременно с разглеждането на нейната допустимост.

ПО ФАКТИТЕ

I. ОБСТОЯТЕЛСТВАТА ПО СЛУЧАЯ

5. Жалбоподателят е роден през 1955 г. и живее в село Акимовка, район Запорижжя, Украйна.

6. През декември 1998 г. жалбоподателят е уволнен от въоръжените сили.

A. Първо производство

7. На 8 юни 1999 г. Гарнизонният военен съд в Запорижжя („Съдът в Запорижжя“) отсъжда Районната военна служба за набиране на войници в Запорижжя да плати на жалбоподателя 1 260,91 украински гривни (UAH) за разходите му за униформи за периода до 31 декември 1998 г.

8. На 11 февруари 2000 г. процедурата за изпълнение на съдебното решение е преустановена поради липсата на средства у длъжника и тъй като съгласно чл. 5 от Закона за икономическата дейност на въоръжените сили собствеността на въоръжените сили не може да се използва за изпълнението на съдебно решение.

9. Според жалбоподателя, на 16 октомври 2001 г. решението е частично изпълнено от длъжника. Към 21 август 2007 г. решението не е изпълнено изцяло.

B. Второ производство

10. През м. юни 1999 г. жалбоподателят завежда дело в Съда в Запорижжя срещу бившия си работодател, Акимовската окръжна военна служба за набиране на войници, като твърди, че му се дължат отпускани суми за периода януари – февруари 1999 г. Жалбоподателят посочва, че макар да е официално освободен на 31 декември 1998 г., в действителност той напуска въоръжените сили на 16 февруари 1999 г.

11. На 23 юни 1999 г. съдът отсъжда в полза на жалбоподателя и му присъжда UAH 442,03 от неизплатените суми, които да му бъдат заплатени от Службата за набиране на войници.

12. На 17 август 1999 г. Южният регионален военен съд отменя решението и връща делото за ново разглеждане.

13. На 3 ноември 1999 г. Съдът в Запорижжя се произнася срещу жалбоподателя.

14. На 7 декември 1999 г. Южният регионален военен съд потвърждава решението.

15. На 11 юли 2000 г. Върховният съд отменя решенията от 3 ноември 1999 г. и 7 декември 1999 г. по *протеста*, подаден от председателя на Върховния съд (по искане на жалбоподателя) и връща делото за ново разглеждане.

16. Жалбоподателят подава допълнителна жалба с искания за промяна на датата на освобождаването му, изплащане на застрахователна премия, обезщетение за имуществени и неимуществени вреди и изпълнение на решението от 8 юни 1999 г.

17. На 3 ноември 2000 г. Съдът в Запорижжя, като разглежда делото в присъствието на жалбоподателя, променя датата на освобождаването му и отсъжда Службата за набирание на войници да му заплати UAH 791,78 за неизплатените суми и други плащания.

18. Жалбоподателят не обжалва решението.

19. С писмо от 30 януари 2004 г. жалбоподателят уведомява Съда, че решението от 3 ноември 2000 г. е изпълнено изцяло, без да посочва датата на изпълнение.

В. Трето производство

20. През м. август 2000 г. жалбоподателят завежда дело в Съда в Запорижжя срещу Службата за набирание на войници и Министерството на отбраната с искания, сходни с тези от второто производство.

21. На 31 август 2000 г. съдът връща жалбата на жалбоподателя, като посочва, че той не е заплатил съдебната такса и не е приложил доказателства в подкрепа на исканията си, както се изисква по закон.

22. Жалбоподателят не обжалва решението и не подава жалбата си отново.

Г. Четвърто производство

23. През м. ноември 2000 г. жалбоподателят завежда дело в Централния районен военен съд срещу Министерството на отбрана, с което оспорва законността на освобождаването му от въоръжените сили и иска обезщетение за вреди. Жалбоподателят твърди също така, че обвиняемият незаконно не обръща внимание на съдебните решения в негова полза.

24. На 12 декември 2000 г. съдът връща жалбата на жалбоподателя, позовавайки се на силата на пресъдено нещо (*res judicata*), като отбелязва конкретно, че такава жалба вече е разглеждана от съдилищата.

25. На 23 януари 2001 г. Върховният съд отменя решението и връща делото за ново разглеждане, като приема, че жалбата на жалбоподателя не е разглеждана от съдилищата преди това.

26. На 5 март 2001 г. Централният районен военен съд връща жалбата на жалбоподателя на основание, че той не е изпълнил всички реквизити на жалбата и не е приложил никакви доказателства в нейна подкрепа, както се изисква по закон.

27. Жалбоподателят твърди, че това решение му е изпратено твърде късно, за да може той да го обжалва в установения срок. Жалбоподателят не подава искане за удължаване на срока за обжалване.

28. На 12 април 2001 г. Върховният съд отхвърля жалбата на жалбоподателя срещу решението от 5 март 2001 г. съгласно процедурата за извънредно разглеждане.

II. ПРИЛОЖИМО НАЦИОНАЛНО ЗАКОНОДАТЕЛСТВО И ПРАКТИКА

A. Национално законодателство за изпълнението на съдебни решения

29. Приложимото национално законодателство за изпълнението на съдебни решения е резюмирано в решението по делото *Войтенко срещу Украйна* (№ 18966/02, параграф 20 – 25, 29 юни 2004 г.).

Б. Национално законодателство и практика във връзка с независимостта на съдебната власт

1. *Конституция на Украйна от 1996 г.*

30. Приложимите разпоредби на Конституцията са:

Член 126

„Независимостта и имунитета на съдиите са гарантирани от Конституцията и законите на Украйна.

Забранява се упражняването на влияние върху съдиите по какво и да било начин...”

Член 129

„В процеса на правораздаване съдиите са независими и се подчиняват единствено на закона...”

2. *Граждански процесуален кодекс от 1963 г. (в сила към съответния момент)*

31. В Раздел 123 от Кодекса е предвидено, че гарнизонните военни съдилища като първоинстанционни съдилища имат юрисдикция над гражданските дела, при които военнослужещи оспорват законността на действията или решенията на военни лица или военни органи, както и над други граждански дела, при които се

твърди, че е налице нарушаване на правата и свободите на военнослужещи, с изключение на делата, които са подсъдни на районните военни съдилища. Районните военни съдилища като първоинстанционни съдилища разглеждат граждански дела, при които се оспорва законността на действията или решенията на военни лица или военни органи с ранг на военна асоциация [military association] или по-висок ранг.

32. Съгласно Раздел 289 и 325 от Кодекса жалби срещу решения на гарнизонните военни съдилища се подават пред районните военни съдилища. Жалби срещу решенията на районните военни съдилища се подават пред Върховния съд.

3. Закон за съдебната власт от 5 юни 1981 г. (в сила към съответния момент)

33. В Раздел 20, 38-1, 38-3 на Закона е предвидено, че военните съдилища са включени в системата на общите съдилища на Украйна. Те упражняват съдебната власт във въоръжените сили на Украйна и другите военни формирования съгласно украинското законодателство. Съдиите във военните съдилища се избират от Върховната Рада (Парламента) на Украйна за десет години. След като преминат конкурсен изпит първия път, кандидатите се избират за пет години. Само действаш служител на армията може да стане съдия във военен съд.

34. В Раздел 38-10 на Закона е предвидено финансирането, логистиката, поддръжката и архивите на военните съдилища и Военната камара на Върховния съд да се извършват от органи на Министерството на отбраната за сметка на Министерството на правосъдието и Върховния съд, като се използва част от държавния бюджет, предвиден специално за тези цели.

35. Съгласно Раздел 38-11 от Закона служителите във военните съдилища се смятат за лица на военна служба и представляват част от състава на въоръжените сили на Украйна. Съдиите от военните съдилища получават военен чин от президента на Украйна по съвместно предложение на министъра на правосъдието и председателя на Върховния съд (по отношение на съдиите от гарнизонните военни съдилища, районните военни съдилища и военноморските съдилища) или по предложение само на председателя на Върховния съд (по отношение на съдиите от Военната камара на Върховния съд).

36. В Раздел 43 е предвидено в структурата на Върховния съд да се обособи Военна камара. Съгласно Раздел 49 от Закона, камарите на Върховния съд може да разглеждат и дела като апелативна инстанция.

Законът е отменен на 7 февруари 2002 г.

4. Закон за статута на съдиите от 15 декември 1992 г. (в сила към съответния момент)

37. Съгласно Раздел 11 от Закона независимостта на съдиите се гарантира посредством начина на назначаването им, прекратяването и временното преустановяване на изпълнението на функциите им; със специалната процедура за присъждане на военен ранг на военните съдии; със специалната процедура на съдопроизводство; с тайната на процеса на взимане на решение; със забраната за намеса в процеса на съдопроизводство; с предвиждането на правна отговорност за неуважение на съда; с правото на съдиите да напуснат службата си; с неприкосновеността на съдиите; с осигуряването на техническите и информационни условия, необходими за работата на съдилищата; с материалната подкрепа и програмите за социални грижи за съдиите; със специалната процедура за финансиране на съдилищата; и със системата на самоуправление на съдебната власт.

38. В Раздел 44 от Закона е предвидено на съдиите от военните съдилища, които имат нужда да подобрят условията си на живот, да се предоставя подходящ апартамент или къща от Министерството на отбраната в срок от шест месеца от датата на назначаването им.

5. Закон за въоръжените сили на Украйна от 6 декември 1991 г. (в сила към съответния момент)

39. В Раздел 3 от Закона е предвидено, че въоръжените сили на Украйна са подчинени на Министерството на отбраната.

ПО ОТНОШЕНИЕ НА ПРАВОТО

I. НЕИЗПЪЛНЕНИЕ НА СЪДЕБНОТО РЕШЕНИЕ ОТ 8 ЮНИ 1999 Г.

A. Допустимост

40. Жалбоподателят подава жалбата по повод неизпълнението на решението на Съда в Запорижжя от 8 юни 1999 г. в негова полза. В тази връзка той се жалва също така заради нарушаването на имуществените му права. Жалбоподателят се позовава на чл. 6, ал. 1 от Конвенцията.

41. Съдът счита за подходящо да разгледа оплакванията по чл. 6, ал. 1 от Конвенцията и чл. 1 от Протокол № 1, които в относимите си части предвиждат следното:

Член 6

„Всяко лице, при решаването на правен спор относно неговите граждански права и задължения... има право на справедливо... гледане на неговото дело в разумен срок от... съд...”

Член 1 от Протокол № 1

„Всяко физическо или юридическо лице има право мирно да се ползва от своите притежания. Никой не може да бъде лишен от своите притежания освен в интерес на обществото и съгласно условията, предвидени в закона и в общите принципи на международното право.

Предходните разпоредби не накърняват по никакъв начин правото на държавите да въвеждат такива закони, каквито сметнат за необходими за осъществяването на контрол върху ползването на притежанията в съответствие с общия интерес...”

42. Правителството възразява срещу това, че не са изчерпани националните средства за защита на жалбоподателя сходни на тези, които Съдът вече е отхвърлил в редица сходни дела, засягащи неизпълнението на съдебни решения (вж. *Сокур срещу Украйна*, № 29439/02, 16 декември 2003 г., и *Войтенко*, цитирано по-горе, параграф 27 – 31). Съдът смята, че възраженията трябва да бъдат отхвърлени по същите причини.

43. Съдът смята, че жалбата не е явно необоснована по смисъла на чл. 35, ал. 3 от Конвенцията. В допълнение Съдът отбелязва, че тя не е недопустима на никакви други основания. Следователно тя трябва да бъде обявена за допустима.

Б. По съществуващото

44. Правителството твърди, че държавните съдебни изпълнители са предприели всички необходими действия за изпълнение на решението от 8 юни 1999 г. в полза на жалбоподателя и че няма нарушение на чл. 6, ал. 1 от Конвенцията и чл. 1 от Протокол № 1.

45. Жалбоподателят изразява несъгласието си.

46. Съдът отбелязва, че към 21 август 2007 г. решението на Съда в Запорижжя от 8 юни 1999 г. в полза на жалбоподателя не е изпълнено изцяло. Така периодът на неизпълнение обхваща осем години и два месеца.

47. Съдът вече е приемал, че е налице нарушение на чл. 6, ал. 1 от Конвенцията и чл. 1 от Протокол № 1 в случаи като настоящия (освен другите вж. *Войтенко срещу Украйна* № 18966/02, параграф 43 и 55, 29 юни 2004 г., и *Дубенко срещу Украйна*, № 74221/01, параграф 47 и 51, 11 януари 2005 г.). Съдът не намира основания да се отклони от практиката си в този случай.

48. След като разгледа всички налични материали, Съдът смята, че Правителството не е представило никакви факти или аргументи, които могат да убедят Съда да стигне до различно заключение по настоящото дело.

49. Следователно е налице нарушение на чл. 6, ал. 1 от Конвенцията и чл. 1 от Протокол № 1.

II. ТВЪРДЕНИЯ ЗА ЛИПСА НА НЕЗАВИСИМОСТ НА ВОЕННИТЕ СЪДИЛИЩА

50. Жалбоподателят се жалва за липсата на независимост на военните съдилища, като посочва, че към съответния момент те са административно зависими от Министерството на отбраната. Той се позовава на чл. 6, ал. 1 от Конвенцията, който в относимата си част предвижда:

Член 6

„Всяко лице, при решаването на правен спор относно неговите граждански права и задължения... има право на справедливо... гледане на неговото дело... от независим и безпристрастен съд, създаден в съответствие със закона.”

А. Допустимост

1. Становища на страните

51. Правителството посочва, че по отношение на третото и четвъртото производство жалбоподателят не е обжалвал решенията от 31 август 2000 г. и 5 март 2001 г. и следователно не е изчерпал националните средства за защита. Правителството твърди също така, че при първото и третото производство жалбоподателят е подал жалбата си извън шестмесечния срок. На последно място Правителството посочва, че жалбоподателят не е доказал, че е бил засегнат от нарушението на Конвенцията, което твърди, че е налице, и следователно не може на това основание да твърди, че е жертва.

52. Жалбоподателят не е съгласен с тези твърдения, като твърди, че е подал жалбата си в Съда навреме и е изчерпал всички средства за защита, които е сметнал за приложими. В допълнение той твърди, че правото му на независим съд е нарушено и следователно е станал жертва по смисъла на Конвенцията.

2. Преценка на Съда

а. Изчерпване на националните средства за защита (трето и четвърто производство)

53. Съдът припомня, че чл. 35, ал. 1 от Конвенцията има за цел да даде на договарящите се страни възможността да предотвратят или поправят нарушенията, които се твърди, че са извършили, преди твърденията да бъдат подадени в Съда. От друга страна, единствените средства, които следва да бъдат изчерпани, са тези, които са в сила. Правителството, което твърди, че средствата за защита не са изчерпани, следва да убеди Съда, че средството за защита е било в сила, на разположение както на теория, така и на практика в съответния момент (вж. *Хохлич срещу Украйна*, № 41707/98, параграф 149, решение от 29 април 2003 г.). Националното средство за защита трябва да може да осигури компенсация във връзка с оплакванията на жалбоподателя и да предложи разумни възможности за успех (вж. *Селмуни срещу Франция* [ГК], № 25803/94, параграф 76, ЕСПЧ 1999-V).

54. Съдът отбелязва, че страните не оспорват факта, че жалбоподателят не е обжалвал решенията на военните съдилища от 31 август 2000 г. и 5 март 2001 г. От друга страна, като твърди, че жалбоподателят не се е възползвал от оспорваните процедури за обжалване, Правителството не е показало как висшестоящите военни съдилища биха могли ефективно да се справят с естеството на жалбата на жалбоподателя. На Съда не е ясно как висшестоящите военни съдилища биха могли да решат въпроса с независимостта на съдебната власт, който по мнението на жалбоподателя възниква от законовите разпоредби и така засяга цялата система на военните съдилища. Добре е да се отбележи също така, че жалбоподателят не е могъл да се възползва от възможността да подаде жалбите си пред други национални съдилища, тъй като тези жалби попадат в юрисдикцията единствено на военните съдилища (вж. параграф 31 по-горе). Оттук следва, че възражението на Правителството срещу неизчерпването на националните средства за защита трябва да бъде отхвърлено.

б. Спазване на шестмесечния срок (първо, второ и трето производство)

55. Съдът повтаря, че в чл. 35, ал. 1 от Конвенцията е предвидено, че Съдът може да разглежда единствено въпроси, отнесени към него в срок от шест месеца от датата на окончателното решение, след като са изчерпани всички вътрешноправни средства за защита. В случаите, когато жалбоподателят не разполага със средство за защита в сила, срокът изтича шест месеца след датата на действията или мерките, срещу които е заведена жалбата, или след датата на узнаване за действието или неговия ефект или влияние върху жалбоподателя (вж. *Йънгър срещу Обединеното кралство*, № 57420/00, ЕСПЧ 2003-I). Съдът не може да пренебрегне прилагането на правилото за шестте месеца при липсата на съответно възражение от Правителството (вж. *Белаусоф и други срещу Гърция*, № 66296/01, решение от 27 май 2004 г., параграф 38).

56. По настоящото дело жалбоподателят се жалва от липсата на независимост на съда по отношение на четири производства, по които е страна пред военните съдилища. Съдът отбелязва, че първото, второто и третото производство приключват съответно на 8 юни 1999 г., 3 ноември 2000 г. и 31 август 2000 г., т.е. повече от шест месеца преди датата, на която жалбата е заведена в Съда (10 май 2001 г.). Ето защо Съдът приема, че първото, второто и третото производство попадат извън шестмесечния срок и отхвърля тази част на жалбата на основание чл. 35, ал. 1 и 4 от Конвенцията.

в. Статут на жертва (четвърто производство)

57. Съдът смята, че възражението на Правителството по отношение на статута на жалбоподателя на жертва във връзка с четвъртото производство е тясно свързано със съществуването на жалбата. Ето защо Съдът приобщава предварителното възражение на Правителството към разглеждането по същество (вж. *Бачковски и други срещу Полша*, № 1543/06, параграф 45 – 48, решение от 3 май 2007 г.).

58. По-нататък Съдът отбелязва, че тази част от жалбата не е явно необоснована по смисъла на чл. 35, ал. 3 от Конвенцията. Тя не е недопустима на никакви други основания. Следователно тя трябва да бъде обявена за допустима.

Б. По съществуването

1. Становища на страните

59. Правителството твърди, че има сериозни гаранции за назначаването и освобождаването, както и за времетраенето на мандата на съдиите от военните съдилища. Правителството отбелязва също така, че защитните мерки и имунитета, осигурен на съдиите съгласно националното законодателство, ги предпазва ефективно от всякакво външно влияние. На последно място Правителството твърди, че Министерството на

отбраната няма никакво влияние върху военните съдилища и следователно няма нарушение на чл. 6, ал. 1 от Конвенцията.

60. Жалбоподателят изразява несъгласие, като твърди, че военните съдилища са били зависими от Министерството на отбраната, позовавайки се в частност на начина, по който са се финансирали и уязвимия статут на военните съдии, които се явяват военнослужещи и следователно са подчинени на Министерството на отбраната.

2. Преценка на Съда

61. Съдът припомня от самото начало, че правото на справедлив процес, чийто основен компонент е правото на изслушване пред независим съд, заема важно място в демократичното общество (вж. *mutatis mutandis* решението по делото *Де Кубер срещу Белгия* от 26 октомври 1984 г., серия А № 86, стр. 16, параграф 30 в края). Съдът повтаря, че за да се установи дали даден съд може да се счете за „независим“, между другото трябва да се обърне внимание и на начина на назначаване на неговите членове и техния мандат, съществуването на гаранции срещу външен натиск и на въпроса дали този орган изглежда независим. По отношение на последното, решаващо е доверието, което съдилищата може да вдъхнат на гражданите в демократичното общество и, преди всичко, на страните в производството. Когато се взема решение дали е налице основателна причина за опасения, че на даден съд му липсва независимост или безпристрастност, гледната точка на страната в производството е важна, но не е решаваща. Решаващо е дали може да се приеме, че съмненията на страната са обективно оправдани (вж. *mutatis mutandis* *Инчал срещу Турция*, решение от 9 юни 1998 г., Доклади 1998-IV, стр. 1572 – 73, параграф 71; и *Купър срещу Обединеното кралство* [ГК], № 48843/99, параграф 104, ЕСПЧ 2003-XII).

62. С оглед на настоящото дело Съдът изразява съгласие с Правителството, че е имало гаранции за независимостта на съдиите във военните съдилища, които се осигуряват между другото и от начина на назначаването им, мандата им, неприкосновеността им и забраната за намеса в процеса на правораздаване (вж. параграф 30 и 37 по-горе).

63. От друга страна Съдът отбелязва, че националното законодателство е предвиждало съдиите във военните съдилища да бъдат военнослужещи и в това си качество те представляват част от състава на въоръжените сили, които са подчинени на Министерството на отбраната (вж. параграф 33, 35 и 39 по-горе). В допълнение Съдът отбелязва, че от Министерството на отбраната е зависело да предостави на съдиите от военните съдилища подходящи апартаменти или къщи, ако им е необходимо да подобрят условията си на живот (вж. параграф 38 по-горе). На последно място Съдът обръща внимание, че органите на Министерството на отбраната са осъществявали финансирането, логистиката и поддръжката на военните съдилища на практическо ниво. Въпреки че не е било в компетентността на Министерството на отбраната да определя годишния обхват на финансирането и поддръжката на военните съдилища, Министерството все пак ежедневно е осъществявало това финансиране и поддръжка (вж. параграф 34 по-горе). Следва да се отбележи, че тази процедура за финансиране на военните съдилища е отменена през 2002 г. със следващ закон.

64. Според Съда горепосочените аспекти на статута на военните съдилища и техните съдии, взети заедно, дават обективни основания на жалбоподателя да се съмнява в това дали военните съдилища отговарят на изискването за независимост, когато разглеждат жалбата му срещу Министерството на отбраната. Ето защо Съдът приема, че жалбоподателят не е имал възможност да представи делото си пред независим съд, както се изисква съгласно Конвенцията, и в това отношение жалбоподателят има ясен статут на жертва. По тази причина Съдът отхвърля предварителното възражение на Правителството срещу статута на жалбоподателя на жертва и приема, че е налице нарушение на чл. 6, ал. 1 от Конвенцията поради липсата на независим съд при четвъртото производство на жалбоподателя.

III. ОСТАНАЛАТА ЧАСТ ОТ ЖАЛБАТА

65. Жалбоподателят се жалва по чл. 6 и чл. 13 от Конвенцията от резултата и продължителността на производствата по делата му. Той се позовава също така на чл. 1 и чл. 14 от Конвенцията, като твърди, че държавата не му е осигурила правата, гарантирани от Конвенцията, и че е пострадал от дискриминация, като не дава повече подробности.

66. Съдът разгледа останалата част от оплакванията на жалбоподателя и смята, че с оглед на всички материали, които са му предоставени и доколкото проблемите, засегнати в жалбата са в неговата компетентност, те не показват нарушение на правата и свободите, прогласени в Конвенцията и Протоколите към нея. Ето защо Съдът ги отхвърля като явно необосновани съгласно чл. 35, ал. 3 и 4 от Конвенцията.

IV. ПРИЛОЖЕНИЕ НА ЧЛ. 41 ОТ КОНВЕНЦИЯТА

67. Чл. 41 от Конвенцията предвижда:

„Ако Съдът установи, че е имало нарушение на Конвенцията или на Протоколите към нея и ако вътрешното право на съответната Високодоговаряща страна допуска само частично обезщетение, Съдът, ако е необходимо, постановява предоставянето на справедливо обезщетение на потърпевшата страна.”

А. Вреди

68. Жалбоподателят претендира 60 000 евро (EUR) неимуществени вреди. Жалбоподателят претендира също така и имуществени вреди, без да прави уточнения.

69. Правителството твърди, че исканията на жалбоподателя за неимуществени вреди са прекомерни и необосновани. Според становището на Правителството установяването на нарушение, ако изобщо има такова, би било достатъчно справедливо удовлетворение.

70. По отношение на претенциите на жалбоподателя за неимуществени вреди, Съдът взима решение безпристрастно и присъжда на жалбоподателя EUR 2 000.

Б. Такси и разноски

71. Жалбоподателят не е подал искания по този раздел; ето защо Съдът не присъжда такси и разноски.

В. Лихва за забава

72. Съдът намира за подходящо лихвата за забава да бъде въз основа на пределния лихвен процент на кредитиране на Европейската централна банка, към който да бъдат добавени три процента.

ПО ТЕЗИ ПРИЧИНИ СЪДЪТ ЕДИНОДУШНО

1. *Обявява* оплакванията по чл. 6, ал. 1 от Конвенцията и чл. 1 от Протокол № 1 по отношение на неизпълнението на съдебното решение от 8 юни 1999 г. и оплакването по чл. 6, ал. 1 от Конвенцията за липсата на независимост на военните съдилища в четвъртото производство на жалбоподателя за допустими, а останалата част от жалбата за недопустима;
2. *Постановява*, че е налице нарушение на чл. 6, ал. 1 от Конвенцията и чл. 1 от Протокол № 1 поради неизпълнението на съдебното решение от 8 юни 1999 г.;
3. *Постановява*, че е налице нарушение на чл. 6, ал. 1 от Конвенцията поради липсата на независимост на военните съдилища в четвъртото производство на жалбоподателя;
4. *Постановява*:
 - (а) държавата ответник трябва да заплати на жалбоподателя в срок от три месеца от датата, на която решението става окончателно съгласно чл. 44, ал. 2 от Конвенцията, EUR 2 000 (две хиляди евро) плюс данъците, които може да се дължат, за неимуществени вреди, които да бъдат изчислени във валутата на Украйна по приложимия курс в деня на плащане;
 - (б) от изтичането на горепосочения срок от три месеца до плащането се дължи проста лихва върху горепосочената сума в размера на пределния лихвен процент на кредитиране на Европейската централна банка за времето на периода на забава плюс три процента;
5. *Отхвърля* останалата част от жалбата на жалбоподателя за справедливо удовлетворение.

Изготвено на английски език и оповестено в писмен вид на 27 ноември 2008 г. в съответствие с чл. 77, ал. 2 и 3 от Правилника на Съда.

Стивън Филип
Заместник-секретар

Райт Марусте
Председател